

idet det forekommer mig, at man ikke kan nægte, at det er en fuldkommen villkaarlig Tilfættning, der her skeer. Dette har det ærede Udvalg ogsaa selv erkjendt, idet det har stillet Ændringsforslaget under Nr. 24. Jeg finder saameget mere Betænkelse ved at lade Forholdet staae, som det nu er vedtaget ved 2den Behandling, netop fordi man ikke har holdt sig til Formuen alene, men tillige til en Virksomhed, og der kan, som jeg har tilladt mig yderligere at udvikle ved tidligere Leiligheder, være ikke saa Forhold, hvor der ved Overgangen af en Virksomhed fra en Person til en anden indtræffer saadanne Forandringer i Betingelserne, hvorunder Virksomheden gaar, at man paa ingen Maade kan sige, at den, der nu er i Besiddelse af Virksomheden, virker under de samme Forhold som den, for hvem han nu tvinges til at betale Skat. Jeg har meget mindre Betænkelse overfor det Ændringsforslag, der er stillet af 15 ærede Medlemmer under Nr. 4 a. Dette Forslag begrænses Antallet af de Tilfælde, der kan være Spørgsmaal om, meget betydeligt, ikke blot ved at udelade Virksomheden, altsaa det, hvorfra jeg troer, at de fleste Bænkelse ville fremkomme, men tillige ved at fastholde, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævner, at det skal være Overgangen, der skeer ved Arv, og ikke anden Overgang af en Formue som saadan. Jeg finder ganske vist heller ikke dette Ændringsforslag correct, men forsaavidt det ærede Thing maatte ville fastholde sine Betænkelse saa stærkt, at det ikke vil følge mig ved at vedtage mit Ændringsforslag under Nr. 4, vil jeg kunne berolige mig ved, at det vedtager Ændringsforslaget under Nr. 4 a. Hvad det under Nr. 5 stillede Ændringsforslag angaaer, som er tiltraadt af Udvalget, da skal jeg ikke opholde mig videre ved det, men blot bringe i ærede Medlemmers Grindring, at Grunden, hvorfor jeg har stillet det, er Hensynet til vore tidligere Statsforhold, der have givet Anledning til, at man maatte have en saadan Bestemmelse, ligesom denne ogsaa har været indført i de tidligere Love af denne Art, og jeg tør antage, at den kun er falden ud ved Omredactionen; ialtfald seer jeg jo, at Udvalget finder denne Bestemmelse fuld-

kommen berettiget, og derfor tillader jeg mig at anbefale den.

Ligeledes skal jeg tillade mig at anbefale Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 6, som for mig ikke frembyder nogen Bænkelse, men tværtimod er i fuld Overensstemmelse med den Tanke, der er formuleret paa det vedkommende Sted i Lovforslaget. — Jeg kommer nu til det Spørgsmaal, som er et af Hovedspørgsmaalene i denne Sag, nemlig Spørgsmaalet om den stigende Scala. Jeg tillod mig, da Sagen laa for forrige Gang, at udtale mig for det høie Thing, om de mere rationelle Grunde, der for mig vare tilstede til at modsætte mig det Forslag, som ikke desto mindre blev vedtaget. Jeg skal ikke vidtløftigen komme ind paa de samme Betragtninger igjen, men blot tillade mig at fremhæve, at ligesom jeg ikke erkjender det for at være en ubetinget Sandhed, at Statskatten lignes efter Skatteevnen, saaledes vil jeg fastholde, at selv de, der maatte mene i den Henseende at maatte være uenige med mig, dog maae erkjende, at en Stat, der alene beregnes efter Indkomsten uden at tage Hensyn til Udgiften — altsaa det System, som nu her foreligger — ikke er en saa nøagtig, ja, jeg kan sige brugbar Maalestof for Skatteevnen, at man derpaa uden at gjøre det muligt at tage andre Hensyn vil kunne bygge en Forhiøelse som den, der ligger i en stigende Scala. Det er klart for enhver, som vil betragte disse Forhold, at en Indkomststat ikke egentlig giver sig ud for at ville med absolut Dished ramme Skatteevnen, ja, jeg vil endog sige, at den har det tilfælles med alle andre Skatter, at den ikke er istand til paa nogen fyldestgjørende Maade at ramme denne, og naar man dog holder paa denne Skat, saa er det for at faae fat paa Indtægter, som man under ingen af de andre hos os bestaaende Skattnormer kan faa fat paa. Naagtet man altsaa maa erkjende, at der ikke er noget fyldestgjørende Udtryk for Skatteevnen, har den dog talfald det Fortrin og navnlig det Fortrin fremfor den Skat, vi kjende under Navnet Formue og Leilighedsstat og som i Retfærdighed staaer langt over Indkomstskatten, at den Bænkede er istand til at værges sig ved Paalagge ligeoverfor en ubillig